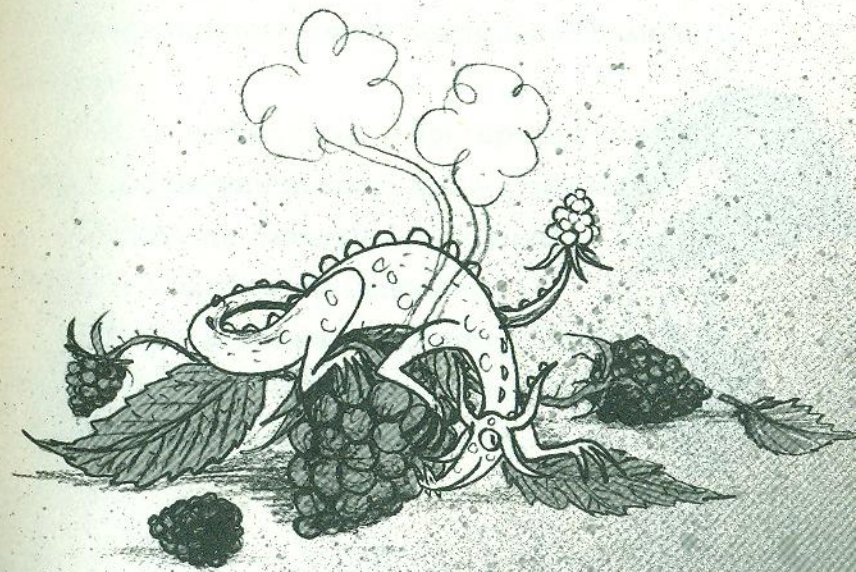

Тут, у саду мого дідуся, повітря просто тріщить від магії. Між паростками квасолі й кущами малини літають дракони. Їхня луска мерехтить. Очі виблискують. Гарячий подих парує.

Я твердо стою на землі, ніби вкорінена у ґрунт рослина. Стаю вищим та сильнішим, коли крихітні дракончики всідаються мені на долоні, руки, голову.

Помаранчевий дракон зі сріблястими кінчиками крил лоскоче моє обличчя. Бірюзовий дракон із чорними шпичаками і яскраво-жовтим хвостом шкребе мою долоню. Дракончик насиченого

синього кольору із прожилками срібла чіпляється за мою спину.

А коли я задираю голову до зірок і заплюшую очі – бачу мерехтливий рубіновий силует Блімка, великий та яскравий, наче ожило сяйливе сузір'я.

Тут, у дідусевому садку, я – заклинач драконів. Їхній захисник.

1 Суперлипкий Слімо

– Слімо летить! – заверещав Тед.

А ми всі пригнулися, бо на нас нісся зеленобурий рябий дракон.

Ляпка липкого слизу звалилася Ліамові на голову.

– Ов, ця штука тхне, – прогарчав він. – Я думав, що слиз виробляють лише слизняки.

– Гадаю, це захисний механізм, – сказала Аура. – Здається, він налякався.

– Ага, як міксина, – підхопив Тед якось надто радісно. – Відчуваючи загрозу, міксини можуть випорскувати літр слизу.

— Гм, цей дракон тоді просто нажаханий, — сказав Ліам.

— Скоро будемо брести через цей слиз.

— Брести не вийде, — мовила Кет. — Слиз суперлипкий, — і помахала нам руками, вкритими пухом від її спроб їх повитирати.

— У кожному разі, маємо боятися, — із притиском сказав Кай. — Ви взагалі бачили, що витворює решта?

Двійко драконів із вишуканим оперенням на витончених шиях намотували одне перед одним кола. Хитали головами, віялом нашорошували пір'я, як ті райські птахи у своїх складних танцях, що я бачив по телевізору.

— А мені здається, це найменша з наших турбот, — мовив я.

— Та не ці, — сказав він. — А он тамті, — і показав на двох золотих драконів із довгими закрученими рогами й химерними спіральними хвостами. — Вони дрилують дірки на полі для крикету.

— І випалюють траву, — додала Кейт.

— І залишають після себе багністі горбки, схожі на ті, що риють кроти, — сказав Тед.

Раптом спалахнула одна з ділянок ідеально доглянутого поля.

— І ще, звісно ж, вибухові кізяки, — докинув я.

Саме ця банда драконів виявилася більшою за всі ті, що вилетіли з дідусевого садка.

— Скоро ми не зможемо їх розгледіти, — мовив Ліам. — Не кажучи вже про те, щоб упіймати.

І він мав рацію: сутеніло.

— А можеш нам трохи підсвітити? — спитав я в Дзумка, який прихилив мені голову до плеча, вчепившись кігтиками у светр і метляючи хвостом туди-сюди.

Його небесно-блакитна луска яскраво замехтіла, а зигзагоподібний хвіст запульсував білим світлом, коли він різко ворухнувся. Маленькі блакитні іскри, потріскуючи, стрибали від шпичака до шпичака вздовж його спини. Я відчув, що моє волосся стає дибки, коли знайоме дзумкотіння пронизало все тіло. А тоді він злетів у повітря. Підлетів і сів на один із прожекторів, вмонтованих уздовж стежки на полі для крикету. Лампочка спалахнула й осяяла траву та драконів, що знай собі свердлили в полі

дірки. На якусь коротку мить мені здалося, що цього буде досить, аби всі дракони полетіли звідси в ніч. Але ж ні.

Вам мав би сподобатися мій оптимізм, правда? Ви, мабуть, подумали, що тепер я знаю краще. Бо, погляньмо правді в очі, життя з драконами ніколи не буває легке.

Коли засвітилося світло, двійко танцюючих драконів почали звиватися і крутитися ще шаленіше, ніби тільки й чекали, щоб прожектор підсвітив їхню драматичну виставу. Та це надто

стривожило дракона, що розбризував слиз, він пролетів над драконами-дрилювальниками, обляпуючи їх, і сховався в одній із нір, яку вони вирили. А за лічені секунди стрілою вилетів з іншої нори, за кілька футів звідти.

— Оце вони нарили, — сказав я. — Напевно, накопували тунелів під землею.

Драконам-копачам не надто сподобалося, що відбувається вторгнення до результатів їхньої важкої праці. Однак Слімо був для них зашвидкий. Ми спостерігали, як він ухилився від них, а потім знову зник в іншій норі.

— Треба щось робити, — мовила Кет. — Або в цьому полі для крикету буде дірок більше, аніж у шматку швейцарського сиру!

— Так, усі, нумо стерегти нору, — сказав я. — Будьте готові схопити його, коли він вискочить наступного разу.

Якщо ви колись грали у гру «Прибий крота» на шкільних святах, де треба було гатити по шкарпетці, набитій газетами, коли вона показувалася з труби, то знаєте, що це не так просто, як звучить. Особливо якщо «шкарпетка», про